

secundi. Cortex radice exicatorium simul, & excafactorium est medicamentum: sed minus quam succus. quin & nonnullam habet abstergendi facultatem. Quare eo quoque utimur & ad ossa denudata, et ad ulcera maligna, & contumacia. Sufficiens enim talia carnem procreant, scilicet abstergendo simul, & desiccando, nec ita magnopere calfaciendo: quæ omnia ad carnem generandam necessaria sunt, uelut in libris de curandi ratione ostendimus. Fructus calidus & ipse est, ac mensibus mouendis medicamen accommodum. Ceterum nescio, quo pacto nunc ferè omnes ex more non panaces, sed panacea herbam hanc uocent. Panaces autem Asclepium minus est calidum supra dicto panace: quamobrem eo, & floribus eius, & semine melli mistis ad ulcera, phymata, & phagedenas utuntur. Panaces uerò Chironium & ipsum similem prædicto facultatem possidet. hæc Galenus. Porro deicit Panacis lacryma (ut author est Mesues) à remotis corporis partibus, præsertimque ab articularum compaginibus, lentam, crassam, contumacemque pituitam. Cerebrum, & neruos expurgat, præcipue cum frigidis torquentur morbis. $\pi\alpha\acute{\nu}\alpha\kappa\epsilon\varsigma$ ἰσχυρὰ κλαῖον sic Græcis, ut etiam Latinis Panaces Heracleum, nominatur: Arabibus, Steustr, Ieustr, siue Giaustr: Italis, Panace Heracleo. Huius gummi Græcis ὀπὸπᾶναξ dicitur: Latinis item Opopanax: Italis, Opoponaco: Hispanis, Oporonaque. $\pi\alpha\acute{\nu}\alpha\kappa\epsilon\varsigma$ uerò ὀσκληπέριος sic Græcè uocatur, ut Latine similiter Panaces Asclepium: Arabicè, Panax Aschilibet: Italicè, Panace Asclepio. $\pi\alpha\acute{\nu}\alpha\kappa\epsilon\varsigma$ demique χειρῶνειον ita Græcis, Latinis pariter Panaces Chironium appellatur: Mauritanis, Panax caromon: Italis, Panace Chironio.

Nomina.

Λιγυσικὸν. LIGUSTICVM.

CAP. LI.

20

30

40

LIGUSTICVM, quod alij panaceam, alij panaces uocant, plurimum in Liguria nascitur, in monte Appennino Alpibus contermino: unde nomen traxit. Panaces incolæ non ab re appellant, quoniam & radice, & caule Heracleotico panaci simile fit, & uiribus eisdem præditum. Gignitur in altissimis, asperisque montibus, ac umbrosis, maximè iuxta fluenta. Cauliculum fert anethi, geniculatum, tenuem, & in circuitu folia fertulæ Campanæ, molliora, odorata, prope uerticem graciliora, & longè magis diuisa: in cacumine muscarium, in quo semen dependet nigrum, solidum, & oblongum, fœniculo proximum, gustanti acre, & aroma olens: radix candida, Heracleotici panacis similis, odorata. Radicis, seminisque uis excafactoria, concoquens. Prodest ad intestinos dolores, tumores, concoctiones: item ad inflationes, præsertim quibus stomachus turgeat: & contra serpentium ictus: urinas, & menses potu trahit. Eisdem præstat effectus apposita radix. Semen cum radice oxyporis, & medicamentis decoquentibus admiscetur. ori perquam utile: quare pro pipere utuntur eo indigenæ ad obsonia. Adulteratur semine quodam simili: quod facillè gustu discernitur: amarum enim est. Alij semen fœniculi, aut fœnelis admiscentes, ligusticum dolo uitiunt.

FALLUNTUR aperte, ut mea quidem fert opinio, qui herbam uulgò hodie Leuisticum nominant, quam legitimum hipposelinum censemus, putant esse Ligusticum hic à Dioscoride re præsentatum, quod Galenus unius literæ mutatione Libysticum appellauit. Siquidem hoc caule assurgit tenui, & folijs fertulæ Campanæ similibus. Illud uerò caulem profert altum, crassum, concuum, & geniculatum: folia apij palustris æmula, maiora tamen, ac etiam crassiora. Ceterum quamuis legitimum, ac uerum Ligusticum in Liguria, cuius Genua metropolis est, unde etiam nomen inuenit, frequentissimum proueniat, sitque inibi adeò uulgaris notitiæ, ut eius semine passim utantur incolæ in ciborum condimentis; non ob id tamen per cætera Italiæ loca hæcenus, quod sciam, deferrî cœpit. Nascitur in Ananiensibus montibus, quin & in Goritiensibus. Venetijs etiam uideri potest in horto Maphei medici clarissimi. Galenus de Libystico differens libro VII. simplicium medicamentorum, sic breuiter inquit. Libystici radix, & semen ex genere excafacientium sunt, adeò ut menses cieant, & urinas prouocent, flatusque discutiant. Quod Græci Λιγυσικὸν, Latini similiter Ligusticum, & Libysticum dicunt: Itali, Ligustico.

In Ligustico quorundam error.

Libystici uires ex Gal.

Nomina.

Σταφυλίος. PASTINACA.

CAP. LII.

PASTINACA syluestris folia gingidij habet, latiora, subamara: caulem rectum, scabrum: umbellam similem anethi: in qua flores insunt candidi, & in medio purpureum quiddam, ferme croceum. radix digiti crassitudine, dodrantalis, odorata, quæ cocta manditur. Semen potum, vel impositum, menstrua

Libystici uires ex Gal.

Nomina.

PASTINACA SATIVA.

PASINACA SYLVESTRIS.

CAROTAE.

Pastinacæ cõsideratio.

Ruellij error.

Quorundam error.

menstrua mouet. Iis conuenit in potione, quos vrinæ difficultas torquet, aut lateralis dolor excruciat, aut si aqua cutem subijt: serpentium morsibus, iectibusque prodest. præsumentes id, nulla affici iniuria à serpentibus traduntur: conceptus adiuuat. Radix vrinam pellit, uenerem stimulat, partus apposita eiicit. Folia tria, & cum melle imposta, phagedænas ulcerum purgant. Satiua ad eadem pollet, inefficacior tamen, & cibo aptior.

VULGARES admodum sunt in Italia tam satiuæ, quàm syluestris Pastinacæ radices, ut quæ passim quadragesimalis ieiunij tempore non ingrâtè in ciborum usum recipiantur. Ceterum quoniam fortassis in Gallia non feruntur in hortis, Ruellius manifestò errore putauit, Carotas nobis uulgò uocatas, quas coctas, sale, oleo, & aceto additis, hyeme usurpamus in acetarijs, satiuas esse Pastinacas. Vt hinc maxime admirari subeat Ruellium, uirum alioqui doctissimum. Siquidem hætenus neminem inueni e rei herbarie scriptoribus tam Græcæ, quàm Arabicæ familie, qui memorie prodiderit, Pastinacam satiuam radice niti adeò rursus, ut sanguineo succo madeat, qualis Carotæ dictæ inesse deprehenditur. Satiua in Italia frequentissima feritur in hortis. Erratica uerò nonnunquam in campis ac incultis sua sponte nascitur. Vtraque albicantibus constat radicibus, quæ in locis quàm plurimis coctæ manduntur. nanque eæ in quadragesimo præsertim ieiunio cū farina, & oleo friguntur, & ita sepe, ubi defunt pisces, eorum uicem supplent: licet pro ieiunantium instituto, essent potius eorum cibis abdicandæ: uenerem enim non obscure stimulant. Falluntur præterea, qui Dauci loco, agrestis Pastinacæ semen accipiunt, illius scilicet, in cuius florentis umbellæ medio exiguum quid purpurei emicat. Aliud enim est à Pastinaca erratica Daucus, ut paulò inferius suo loco dicitur, ubi eius tres species à Dioscoride redduntur.

duntur. Nam quavis tan ex illius, quam Galeni sententia libris tum de simplicium medicamentorum, tum de alimentorum facultatibus, Daucus à sylvestri Pastinaca parum, uel potius nihil uiribus differat, ob idq; alterum alterius uice in medicinae usu capi possit; non tamen rectè dici potest, Daucum erraticam esse Pastinacam. Pastinacæ meminit Galenus libro VIII. simplicium medicamentorum, sic inquit. Pastinaca satius imbecillior: agrestis ad omnia potentior est. Urinas mouet, & menses prouocat cum herba quidem tota, tum maxime semen, ac radix. Habet porro etiam absterforium in se quippiam. quamobrem ulcera phagedænica quidam folijs eius uiridibus cum melle, quò pura reddant, illinunt. Planta, quæ Græcè σαφύλιος, Latine, pariter & Italicè Pastinaca uocatur: Arabicè, Iezar, Gezar, seu Giezar: Germanicè, Pasteney, et Pastinachen: Hispanicè, Canaoria blanca: Gallicè, Pastenades.

Pastinacæ uires ex Gal.

Nomina.

10 SESELI MASSILIENSE.

SESELI AETHIOPICVM.

Σέσλι. SESELI.

CAP. LIII.

SESELI Massiliense folia fœniculi habet, crassiora: caulem uegetiorem: umbellam anethi, in qua semen oblongum, angulosum, degustanti statim acre: radix longa est, iucundi odoris. Semen, & radix excalfaciendi uim habent. Potu stranguriæ, & orthopnœæ medentur: suffocationibus mulierum, comitialibusque profunt: menses, & partus trahunt: ad omnia interna mala pollent: tussim ueterem sanant. Semen cum uino potum, concoquit, & tormina discutit: epialis febribus utile. contra perfrictiones in itineribus, cum pipere, & uino bibitur. Capris, cæterisque pecudibus datur in potu, quò facilius suos fœtus enitantur. Aethiopicum seseli, folia habet hederæ, minora, & ad pericymeni modum oblonga. frutex nigricat, palmitibus in bina cubita extensis: ramis sesquipedalibus: capitulo anethi: femine in tritici morem denso, nigro, amaro, Massiliensi odoratiore, & acriore, multum suauis. Peloponnense folia habet cicutæ, latiora, & crassiora: caulem supra Massiliensis magnitudinem, ferulaceum: & latam in cacumine umbellam, in qua semen latius, odoratum, & carnosius pendet. Eisdem uiribus præditum est. Nascitur in asperis, riguis, & collibus. inuenitur etiamnum in insulis.

Τορδύλιον. CRETICVM SESELI.

CAP. LIIII.

TORDYLIVM, quod aliqui Creticum seseli uocant, iuxta Ciliciam in Amano monte nascitur, herbula furculosa, femine duplici, rotundo, scutulorum effigie, odorato, subacri. Contra urinae difficultatem bibitur: potu cit menses. Succo seminis, caulisque uirentis, ternis obolis ex passo decem diebus hausto, renes sanantur. Efficax est radix ad ciendas pectoris excreationes, in delinctum cum melle.

SESELI

Seselis confi-
deratio.

SESELI PELOPONNENSE.

Seselis vires
ex Galeno.

Nomina.

SESELI Arabibus Sifileos dicitur. Officinæ uerò id Siler montanum appellant. Legitimum Seseli Masiliense in omnibus ferè Tridentinis montibus legitur. Sed maxime animaduertendum est, quòd quanquam in quibusdam Italiae pharmacopolijs, uerum sit reperire Seseli; in quàm plurimis tamen quoddam semen Sese-
lis uicem explens uenditur, quod nulli prorsus Seseli à Dioscori-
de descripto respondet: quippe quod amaritudine tantum sit præ-
ditum, & olfactu cimum fœtorem repræsentet. Porrò Seseli
Aethiopicum, ac Peloponnense, quæ prius in Italia non uideram,
hoc anno à me, ut spero, reperta sunt. Ceterum aliquando credi-
dimus, Tordylium, siue Creticum Seseli in quodam nostro hortu-
lo natum esse, quòd eius semen (ita enim aiebant) è Patauino sim-
plicium uiridario allatum, terræ commisissim. Verum cum po-
stea accuratius eius faciem contemplatus essem, itemq; saporem
examinassem, id à legitimo longè admodum disidere cognoui.
Seselis monstratio prima assignatur ceruis fœminis. Siquidem tra-
dit Aristoteles lib. ix. cap. v. de historia animalium, ceruas stæ-
tim à partu Seselim herbam petere, & cum eam ederint, ad pro-
lem redire. Seseli omne genus in uniuersum memoriæ prodidit
Galenus lib. viii. simplicium medicamentorum, ubi ita scribit.
Seseli & radix, atq; etiam semen usque adeò excalfacit, ut admo-
dum urinam mouere queat. Sed & medicamentum est tenuium
partium, ut & comitali morbo, & orthopnææ competat. Quæ
herba Græcis σισυλι, Latinis, ut etiam Italis Seseli nuncupatur:
Arabibus, Sifalios; Barbaris, Sifileos; Germanis, Steinbrech;
Gallis, Ser montain.

Σισυλι. SISON. CAP. LV.

ANISVM.

Sison semen
incognitum.

Nomina.

SISON exiguum semen est, in Syria natum, apio
simile, oblongum, nigrum, feruentis naturæ. Contra
lienis uitia bibitur: urinæ difficultatem potu emendat,
remoratos menses citat. Eo in condimentis, cum cucur-
bita, & aceto indigenæ vtuntur. In cacumine granula
multa gerit.

SISON, ut hic Dioscorides testatum reliquit, semen est in
Syria proueniens, nobisq; incognitum: quandoquidem plantam,
quæ illud profert, apud ullum auctorem suis notis descriptam non
inuenio: nec semen ipsum, quod equidem sciam, ad nos è Syria de-
fertur. Quapropter illius patriæ gentibus relinquendam duxi-
mus, ubi eius notitia, et seminis usus. Nam præterquam quòd dif-
ficile sit, etiam periculosum iudico, de rebus peregrinis, quarum
delineationes latent, aliquam proferre sententiam. Id σισων
Græcè dicitur, quod Latine quoq; Sison.

Ἄνισον. ANISVM. CAP. LVI.

ANISVM in summa excalfacit, exiccat. oris hali-
tum iucundiorum facit, doloris leuamentum præstat.
Urinam ciet, discutiendi uim habet, hydropicis potum
fitim extinguit. Animalium uenenis aduersatur: ualet
ad inflationes: aluum, & alba fœminarum profluuia fi-
stet: lac ad mammas elicit: uenærem stimulat. dolores
capitis leuat, suffitum naribus. cum rosaceo tritum, in-
stillatumque fractis auribus medetur. Melius semper
recens, plenum, non furfurosum, odore prætans. In-
ter prima laudatum est Creticum, proximo loco Aeg-
yptium.

ANISVM

CARVM.

ANISVM vulgaris omnibus ferè notitiæ planta est, nihilq; secius uulgò eius semen notum. Quamobrem longiori sermone eius historiam prosequi non opere pretium duximus. Cæterum ut nostrum sequamur institutum, non sunt à nobis silentio pretereunda, quæ de eius uiribus scriptis tradidit Galenus lib. vi. simplicium medicamentorum, ubi sic inquit. Anisi semen maximè utile est, acre, subamarum, ut propè ad urentium accedat caliditatem. Est autem & in siccando tertij ordinis, sicut & in calefaciendo. Proinde & urinam ciet, & digerit, atq; etiam uentris inflationes sedat. Planta, quæ Græcis ἀνισον, Latinis item Anisum appellatur: Mauritani, Aneisum, seu Anexissum: Italis, Aniso: Germanis, Anisz, & Enisz: Hispanis, Matabalua, & Yerua dulce: Gallis, Anis.

Anisi consideratio, & uires ex Galeno.

Nomina.

Κάρος. CARVM. CAP. LVII.

CARVM, semen est vulgaris notitiæ. Excalfacit: urinam concitat, stomacho utile, os commendat, concoctionem adiuuat. Vtiliter miscetur antidotis, & oxyporis. anisi uicem præbet. Radix cocta, pastinacæ modo, manditur.

CARVM officinis uulgò Carui dicitur. semen omnibus notissimum. Planta nascitur in pratis, et collibus. Semen passim Germani pani suo subigunt, ciborumq; condimentis indunt, quemadmodum nos anisum, & fœniculum. Sed maximè, meo quidem iudicio, redarguendi sunt Monachi illi, qui in Mesuem commentarios ediderunt: quippe qui non sine magno, & aperto errore crediderint, Carum semen esse rubentis illius radicis, quæ uulgò Carota uocatur. Quandoquidem Carotarum semini nulla Cari qualitas inest: id enim adeò acre non est, ut tertio calefacientium, ac exiccantium ordini adscribi possit. Quod tamen de Caro testatur Galenus lib. vii. simplicium medicamentorum, sic scribens. Cari semen calfacit, & exiccant tertio quodammodo ordine, moderatè acrem qualitatem possidens. Itaq; & flatum extinguit, & urinam ciet, non semen tantum: sed & planta. Cuius nomen Græcum est κάρως: Latinum, Carum: Arabicum, Caruia, Karauia, seu Karui: Italicum, Caro: Germanicum, Matlkumich, & Kim: Hispanicum, Alcarauca: Gallicum, Carui.

Cari consideratio.

Monachorum error.

Cari uires ex Galeno.

Nomina.

ANETHVM.

Ἄνυον. ANETHVM. CAP. LVIII.

ARIDI Anethi comæ, seminisque decoctum, potu lac euocat: inflationes, & tormina sedat: aluum, uomitionesque sistit: urinas ciet, singultus lenit. oculorum aciem hebetat, genituram restinguit, assiduè potum. Decoctum eius foeminis vuluæ malo opportunis, ad defesiones utile. Condylomata illitus seminis cremati cinis tollit.

ANETHVM hortis omnibus frequentissimum, omni adeò ex parte fœniculum æmulatur, ut sæpius colligentes fallat, nisi gustum consulant. Cæterum Anethum, ut author est Galenus lib. vi. de simplicium medicamentorum facultatibus, adeò excalfacit, ut habendum sit aut secundi ordinis intensi, aut tertij remissi. Exiccantium uerò ordinis est secundi incipientis, aut primi finientis. Itaq; merito in oleo decoctum digerit, dolorem sedat, somnū conciliat, & crudos, & incoctos humores concoquit. Fit enim ex eo oleum, cuius propinqua sit tēperies pus mouentibus, et concoquentibus uocatis medicamentis: nisi quatenus paulò illis tum calidius, tum tenuiorum partium est, ac proinde digerendi facultas

Anethi consideratio, & uires ex Gal.

L te

te præditum. Vstum autem tertij ordinis tum excalfacientium, tum desiccantium fit: & propterea ulceribus nimis humidis, mollibusq; prodest, potissimum ijs, quæ in pudendis consistunt. At quæ in præputio sunt inueterata, ea probè cicatrice includit. Cæterum viride humidius est, & minus calidum: itaq; magis quàm siccum concoquit, & somnum conciliat, sed minus digerit. Idcirco mihi videntur veteres in conuiujs usi esse coronis ex eo concinnatis. Planta, quæ Græcis *ἀνθοῦν*, Latinis item *Anethum* appellatur: Mauritanis, *Xebet*, *Iebet*, siue *Sebet*: Italis, *Anetho*: Germanis, *Dyllen*, & *Hochkraut*: Hispanis, *Eneldo*: Gallis, *Anet*.

Nomina.

CVMINVM SATIVVM.

CVMINVM SYL. ALTERVM.

Κύμινον ἡμέρον. CVMINVM SATIVVM.

CAP. LIX.

40

CVMINVM sativum ori gratum est, sed multò magis Aethiopicum, quod Hippocrates regium appellavit. Secundum locum tenet Aegyptium. reliqua sequuntur. Prouenit in Galatia, in Asia, Cilicia, & Terentia, & plerisq; alijs tractibus. Excalfacit, adstringit, exccat. ad tormina, inflationesq; conuenit, coctum, & cum oleo inditum, aut cum hordeacea farina illitum. orthopnoicis datur in posca: demorsis à serpente, in uino. testium collectionibus auxiliatur, impositum cum uua passa, aut lolij farina, ceratòue: mensium abundantiam inhibet. Contritum autem in aceto, & naribus obiectū, sanguinis profluvia sistit. Colorem bibentium, aut perunctorum mutat in pallorem.

Κύμινον ἄγριον. CVMINVM SYLVESTRE.

CAP. LX.

50

SYLVESTRE Cuminum, plurimum, efficaciusque in Lycia, & Galatia Asia, atque Carthagine Hispaniæ gignitur: frutice paruo, dodrantali caule, ac tenui: quaternis, aut quinis folijs, tenuibus, ueluti ferratis, & gingidij diuisura. In cacumine capitula quina, aut sena habet, mollia, rotunda: in quibus est semen acerosum, gustu satiuo acriore. nascitur in collibus. Bibitur semen ex aqua, aduersus tormina, inflationesque: item contra uenenatas bestias ex uino. Singultus ex aceto sedat: stomacho utile, quem humor uexat. Sugillata tollit, si manducatum cum melle, & uua passa illinatur: testium inflammationibus, adiectis eisdem, illitum medetur. Est & aliud syluestris Cumini genus, satiuo non dissimile, quod à singulis floribus elata promit cornicula, in quibus semen est melanthio simile. Quod potum omnium serpentium moribus præsidio est. Calculosis, & ijs, qui urinae stillicidio uexantur, aut concretum sanguinem cum lotio reddunt, auxiliatur. sed apij semen seruefactum postea bibendum est.

SATIVVM

SATIUM Cuminum omnibus notum est. Sed an sylvestre, idq; præsertim, quod primo generi à Dioscoride assignatur, in Italia proueniat, ego quidem affirmare non ausim: quòd nec illud uiderim, aut repperim unquam, neque præterea ab alijs repperitum, uel ex Lycia, Galatia, & Hispania allatum audiuerim. Quod uerò secundo ascribitur generi, si in Italia gignitur, id equidem cum Ruellio, & Gesnero, uiris doctissimis, eam plantam esse putauerim, quã Germani uulgò Rittersporn, hoc est, Equitis calcar, & Consolidam regalem uocant. Quandoquidem planta hæc nascitur in segetibus. Caulẽ profert simplicem, ramulis multis, tenuibus, longis, diuisis, sylvestris nigellæ modo. Flores edit purpureos, nigræ uiolæ æmulos: ex altera quorum parte prodeunt cornicula sursum spectantia, quæ ueterũ calcaris formam exprimere uidentur: unde & illi nomen à Germanis inditum. Semen fert melanthio simile, in paruis corniculis conclusum. Vt ex hac descriptione existimem, uix aliam repperiri posse plantam, quæ magis, quàm hæc, potestremum Cumini genus referat. Cæterum Monachi illi reuerendi, qui in Mesuem scripsere, flau coloris Melanthium, quod officinæ Nigellam citrinam uocant, primum sylvestris Cumini genus esse contendunt. Sed ij, mea quidem sententia, in magno & aperto errore uersantur. Nam, ut unusquisq; sanæ mentis per se cognoscere potest, Nigella citrina sic seplastarijs uocata, nil aliud unquam fuerit, quàm flau coloris Melanthium: cum omnibus palàm sit, non in alio Nigellam hanc, & Melanthium inter se specie differre, quàm in seminis colore: cætera nanq; in forma, magnitudine, sapore, ac omni deniq; facultate illis maxime consentiunt. Sed quid multæ nōne hoc idem in papauerum semine quotidie comperimus: in quibus tamen uariis seminis color non prohibet, quin omnia sint papauera. Id quod etiã perspicuum est, in hyoscyamo, lactuca, & alijs pluribus plantis: quarum semina etsi alba & nigra inueniantur, non tamen aliud ab illis plantæ genus constituunt. Hinc fit, ut in huiusce sylvestris Cumini historia patres illi, & qui eos sequuntur, planè hallucinari deprehendantur. Quippe primi generis sylvestris Cumini semen in capitulis mollibus, ac rotundis accrosum gignitur, fortasse (ut opinor) uulgaris pimpinellæ modo, non autem in capitulis melanthij instar, durum, solidum, fræctũq; contumax, quod in pimpinella uulgò uocata non uisitur. Satiuum folijs ferè feniculum representat: unico exit caule, pluribus adnatis ramusculis: floret in umbella, ueluti feniculum, in qua copiosum profert semẽ: radix ei albicans est, summo cespite repens. Tractu gaudet calido, & putrescibili: quamobrem frequentissimum in maritimis nascitur. Cumini uires scriptas reliquit Galenus lib. v. II. simplic. medic. sic inueniens. Cumini semine potissimum utitur, quemadmodum anisi, ligustici, cari, & petroselini. Est autem & facultatis excalfacientis, sicut illorum unumquodq; tum urinam mouentis, & flatum discutientis: ex tertio ordine excalfacientium. *Κύμινον ἄγρον* quod Græcis, Cuminum et Cuminum satiuum Latinis dicitur: Italis, Cumino domestico: Arabibus, Camum, seu Kemũ: Germanis, Kimmel: Hispanis, Comino: Gallis, Comin. Quod uerò Græci *κύμινον ἄγρον*, Latini Cuminum syluestre nominant: Itali, Cimino saluatico.

Cumini consideratio.

Monachorũ error.

Cumini uires ex Galeno.

Nomina.

Ἄμμι. A M M I.

CAP. LXI.

AMMI Aethiopicum cuminum appellant. Pleriq; hoc natura diuersum esse ab illo existimant. Vulgò notũ est, semen exile, multò minus cumino, organũ respiciens. Eligendum est purũ, minimè fufurosum. Vis ei excalfactoria, feruens, & exiccans. Facit ad tormina, urinæ difficultatem, serpentium ictus, cum uino potum: menstrua ciet. Miscetur derodontibus cantharidum medicamentis, quæ ecdoria uocant, ut inde exortis urinæ difficultatibus resistat. Sugillata cum melle tollit. colorem potu, aut illitu mutat in pallorem. Suffitum cum uua passa, aut resina, uulvas purgat.

QUANQVAM uaria, ac diuersa semina uiderim, quæ legitimum Ammi mentiuntur; nullum tamen ex ijs hæctenus mihi sese obtulit, quod animum ad credendum alliceret, uerum Ammi ex Alexandria Aegypti ad nos deferri. Quod Ameos nomine in officinis passim habetur, cum probatissimum, Plinio teste, cumino sit candidius, id nigricat, adeoq; uulgaris petroselini semen æmulatur, ut uisu ab eo dignosci minimè possit, sed in hoc gustum consulere oportet. Nam cum haud leuiter sit acre, facultatis discrimen gustu facile deprehenditur. Præterea cum hoc nullum organum saporem gustui representet, quem tamẽ referre uerum Ammi Dioscorides est auctõr, adhuc elarius fit, id non esse legitimum. Veruntamen contrariũ sensisse uidetur Ruellius: quippe qui minus fortasse accuratè ea examinauerit, quæ de Ammi, Hippocratis testimonio, scriptis tradidit Plinius, ei alioqui familiarissimus, lib. xx. cap. xv. cum inquit. Est Cumino simillimum quod Græci uocant Ammi. Quidam uerò Aethiopicum Cuminum id esse existimant. Hippocrates regium appellat, uideli-

Ammios consideratio.

Ruel. lapsus.

L 2 cet

